

„ВИТЛЕЕМЪ“

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА



Рече Богъ: „Да бжде!“ — И стана!
Нищо не е било, не е и нѣма да бжде безъ Него.

Урежда редакционенъ комитетъ

ГОДИНА
III

Поч. председатель :
† Митрополитъ Симеонъ
Главень редакторъ :
Мл. Георгиевъ, учитель — Варна

КНИЖКА
II

◆◆ Редакционни съобщения. ◆◆

III и IV книжки.

Третата и четвъртата книжки, ще излязат заедно и ще бъдат турени подъ печатъ къмъ 10-мартъ, за да има възможность редакцията да ги разпрати на абонатитѣ си предъ празникъ Възкресение.

Съ тия книжки ще се изпрати и папката.

Комитета е решилъ папки да се изпратятъ само на изправнитѣ абонати

Съ издаването на третата и четвъртата книжки въ едно, дава се възможность на всѣки абонатъ и настоятелъ до 10 мартъ да се издължи и получи папката на време.

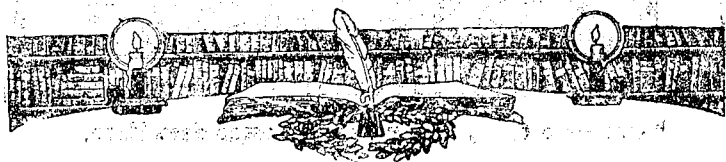
ЗА НАСТОЯТЕЛИТѢ.

Умоляваме най-учтиво настоятелитѣ на списанието да прибератъ абонамента отъ абонатитѣ си и го изпратятъ въ редакцията до посочената дата — 10 мартъ, за да има възможность редакцията да фиксира числото на папкитѣ и не прави излишни разходи.

При днешния скъпъ печатъ и материали, решението е категорично, за да се даде правилень и дълъгъ животъ на тѣй навременото и единствено у насъ религиозно-нравствено списание „Витлеевъ“.

Всички, които милѣте за него, разпространявайте го и издължавайте о време. Единствена му поддръжка сте вий съ лептата си.

Отъ редакцията.



Книги въ редакцията:

1. Сп. „Витлеевъ“ год. I — подвързано цена, . . . 35 лв.
 2. Сп. „Витлеевъ“ год. II — подвързано цена . . . 35 лв.
 3. Календарче „Витлеевъ“ за 1925 год. цена . . . 4 лв.
- За поръчка надъ 100-лева, 20% отстъпъ.

Отъ редакцията.



РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година III.

Февруарий 1925 год.

Книжка II.

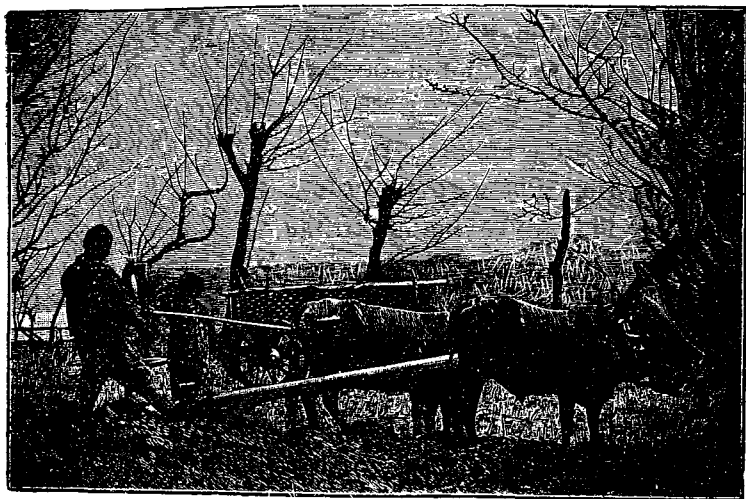
Сираче.

(Народна пѣсенъ).

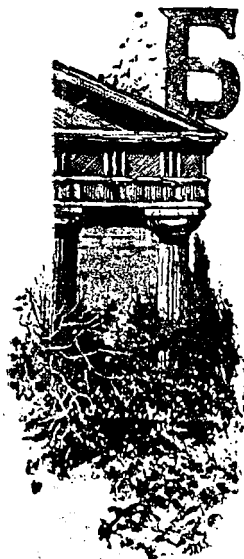
Иванчо, малко момченце,
Остана клето сираче
Безъ майка и безъ бащица,
Безъ братче и безъ сестрица
Стана Иванчо ратайче,
Бащина кжща остави,
На друга кжща отиде,
Чужди волове да пасе,
Чужди обори да мете.
Нали е клето сираче,
Нали е малко ратайче —
Праздници идатъ, отиватъ,
Всичкитѣ хора радостни.
Иванчо плаче, нарежда:
„Тежко му, Боже тежко му,
Който при чужди замръква.

Който при чужди осъмва,
На чужди порти похлопва!
Блазе му, Боже, блазе му,
Който си има кжщица,
Кжщица съ мила майчица,
Та вечерь катъ се завърне,
Майка му да го прегърне,
Кротичко да го помилва,
Сладичко да му продума.
Дѣдо е Господъ милостивъ,
Милостивъ, дълготърпеливъ,
На мене той ще помогне
Здравето да си запазя,
Парици да си спечеля,
На село да си отида,
Честитъ и веселъ да бжда.

Ц. Калчевъ.



Върата на Авраама.



Богъ изпълни даденото си обещание на Аврама и жена му Сара, макаръ и стара, роди синъ, когото нарекоха Исакъ.

Голѣма бѣше радостъта въ Аврамовата кѣща, когато се роди детето. И срамътъ на Сара, да я считатъ наказана отъ Бога, падна. Стана майка и съ най-голѣми грижи и любовъ отглеждаше своя синъ и се грижеше за него да порасте въ страхъ Божий.

Единъ день, когато Исакъ бѣше вече юноша, Богъ се яви на Аврама въ сънъ и му рече: „Авраме, вземи сина си Исака и иди въ мѣстността

Мория. Тамъ ми го принеси въ жертва на една отъ горитѣ, която ще ти покажа“.

Събуди се Аврамъ рано сутринта натъженъ и много развълнуванъ, но нищо не каза. Съ любовъ и твърда вѣра въ Бога пристѣпи да изпълни заповѣдното му. Оседла магаренце, натовари го съ нацепени дърва и съ двама отъ слугитѣ си и сина си Исака тръгна къмъ мѣстността Мория.

На третия день стигнаха. Разтовариха магаренцето. Аврамъ свърза дървата и ги метна на гърба на сина си Исака. Взе ножъ и огънь и като каза на слугитѣ си да стоятъ при магаренцето, тръгна съ Исака къмъ гората.

По пѣтя Исакъ попита: „Татко, носимъ дърва, ножъ и огънь, а где е агнето за жертвата“? — Богъ, чадо мое ще ни покаже агнето си за жертвата, кротко му отговори Аврамъ.

Като стигнаха на мѣстото, което Богъ бѣше опредѣлилъ за жертвоприношението, спрѣха. Съградиха набързо отъ камъни жертвеникъ и наредиха върху него донесенитѣ дърва.

— Ела сега, чадо мое, ти си избраното отъ Бога агне за жертвата му.

Исакъ смирено наведе глава и пристѣпи. Аврамъ го взе, свърза го и го положи върху дървата на жертвеника. Взе ножа, которого бѣшесложилъ близо до себе си и го вдигна да заколи сина си.



Ангелъ Божи му хвана ржката и отъ небето се чу гласъ: „Не убивай детето си. Познахъ вѣрата ти въ мене и че за мене не жалишь и най-милото си. Иди въ храститѣ, тамъ е жертвата ми“.

Аврамъ пусна ножа, отвърза сина си Исака и го вдигна отъ жертвеника. Отиде въ храститѣ и що да види: хубавъ виторогъ овенъ се блѣлъ между тѣхъ и чака.

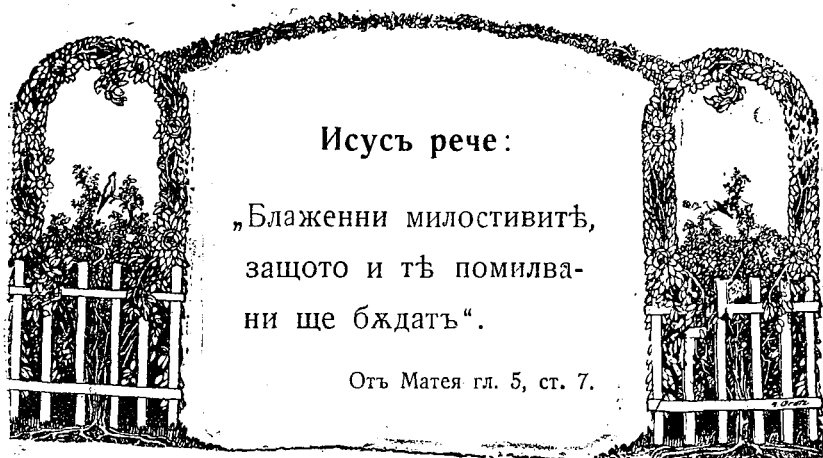
Него принесоха Богу жертва и радостни се върнаха у дома си.





Човѣколюбивъ отшелникъ.

Неподобний Агафонъ живѣше като отшелникъ въ една пустиня. Веднажъ той дойде въ града, за да си продаде изработенитѣ предмети и, съ добититѣ пари за тѣхъ, да си накупи нѣкои потрѣбности. На улицата той видѣ единъ опасно боленъ човѣкъ, изоставенъ отъ всички. Много му дожалѣ за него. Взе го съ себе си и го настани въ една кѣща, която взе подъ наемъ. Цѣли три месеца преподобний Агафонъ не се отдѣли отъ нещастния човѣкъ. Грижи се надъ него, като надъ свой братъ. На третия месецъ, когато нещастниятъ вече съвършено оздравѣ, Агафонъ се върна въ пустинята съ праздни рѣце. Изхарчилъ бѣше всичкитѣ пари, които взе за своитѣ предмети, но сърдцето му бѣше препълнено отъ радость, че му се удаде случай да направи едно голѣмо добро.



Исусъ рече :

„Блаженни милостивитѣ,
защото и тѣ помилва-
ни ще бждатъ“.

Отъ Матея гл. 5, ст. 7.

Справедливостъ.



Въ единъ отъ своитѣ безчислени походи, Александъръ Македонски дошелъ и въ Африка и се срещналъ съ единъ народъ, който живѣлъ на страна и не знаелъ какво нѣщо е война и завладявания. Александъръ влѣзалъ въ къщата на управителя, който го посрещналъ добре.

Поднесли му златни фурми, златни смокини и златенъ хлѣбъ. Александъръ се зачудилъ.

— Нима у васъ хората злато ядатъ?

— Не, — отговорилъ управительтъ, — но азъ мисля, че ти и у дома си би нѣмѣрилъ прости ястия, иначе не би се запѣтилъ да дохождашъ чакъ тукъ, ако не бѣ за злато.

— Не зарадъ златото ви дойдохъ азъ тука, — казалъ Александъръ, — а да се запозная съ правитѣ ви.

— Ако е такава работата, — казалъ управительтъ, — остани у насъ докато не ти се стегне душата.

Въ това време дохождатъ двама граждани да се сѣдятъ. Ищецътъ казалъ:

— Азъ купихъ отъ този човѣкъ една градина. Като почнахъ да копая, изровихъ тамъ една делва жълтици. Понеже азъ купихъ само градината, а не жълтицитѣ, давамъ му ги, а той не приема. — Ответникътъ казалъ:

— Смѣя и азъ да се нарека честенъ не по-малко отъ моя съгражданинъ. Азъ му продадохъ градината съ всичко, което е въ нея, следователно и съ имането, което напълно му принадлежи.

Сѣдията повторилъ думитѣ имъ, за да видятъ добре ли ги е разбралъ и се обърналъ къмъ ответника:

— Ти струва ми се, че имашъ синъ, нали? — Да.

А ти имашъ дѣщеря, нали — запиталъ той ищеца.

— Да.

— Добре. Омжи дъщеря си за неговия синъ и
нека делвата съ жълтицитѣ да имъ послужи за зестра.
Александъръ Македонски се зачудилъ.

— Нима ти намирашъ решението ми несправедливо? — попиталъ сѣдията.

— О, съвсемъ не, — отговорилъ Александъръ, —
но само ми се вижда чудно.

— Ами какъ би се решило подобно дѣло въ твоето отечество?

— Право да ти кажа, — отговорилъ царьтъ, —
двамата би ги взели подъ стража, а имането щѣха да
го занесатъ въ царската хазна.

— Царската хазна ли? — попиталъ зачудено сѣдията. — Ами у васъ слънцето свети ли?

— Разбира се!

— Ами дъждъ пада ли?

— Разбира се, вали!

— Чудно! А имате ли добитѣци?

— Имаме. И даже твърде много.

— Така трѣбва да бѣде! — вижда се, че зарадъ
беднитѣ невинни добичета Богъ ви праща и слънце и
дъждъ, защото сами вие на заслужавате това.



Земевладѣлецъ и неговия наемателъ.

Въ Англия голѣмитѣ земевладѣлци даватъ подъ наемъ земиѣ си за нѣколко години, а горитѣ си задържатъ за себе си, за да ходятъ въ тѣхъ на ловъ.

Веднажъ нѣкой си селянинъ, който наемалъ часть отъ полето на единъ богаташъ, му се оплакалъ, че неговитѣ хора съ конетѣ и кучетата си минавали презъ нивата му и му правили голѣма вреда.

Земевладѣлецътъ, който билъ добъръ и справедливъ човѣкъ, казалъ, че е готовъ да заплати загубитѣ и помолилъ селянина да му каже колко лева иска. Селянинътъ оценилъ загубитѣ на около 100 лева. Богаташътъ веднага му ги броилъ.

Следъ нѣколко месеца сжщиятъ селянинъ се явява при земевладѣлеца и започва да му разказва за сжщата история на загубитѣ. Земевладѣлецътъ се ядосалъ много, като си помислилъ, че наемателътъ е дошелъ да му иска още пари. Но колко се той зачудилъ, като видѣлъ, че селянина разказва какво че всичко е изникнало благополучно, нѣма никаква повреда и иде да му върне взетитѣ 100 лева, които той и сложилъ на масата му.

Тази честностъ и безкористие зачудили земевладѣлеца. Той, като взелъ ржката на селянина, го похвалилъ премного за неговата добродѣтель, притурилъ къмъ върнатитѣ 100 лева още толкова и го помолилъ да ги вземе за възпитанието на децата си. Заедно съ това той приелъ най-голѣмия му синъ да го прати да следва въ едно отъ най-добритѣ земеделски училища въ Англия.

При това земевладѣлецътъ задължилъ селянина да разкаже на децата си, съ какво е заслужилъ неговото покровителство.

— На децата ти, — казалъ той — ще принесе полза твоя примѣръ отъ добродѣтель и безкористие, отколкото моята парична помощъ.

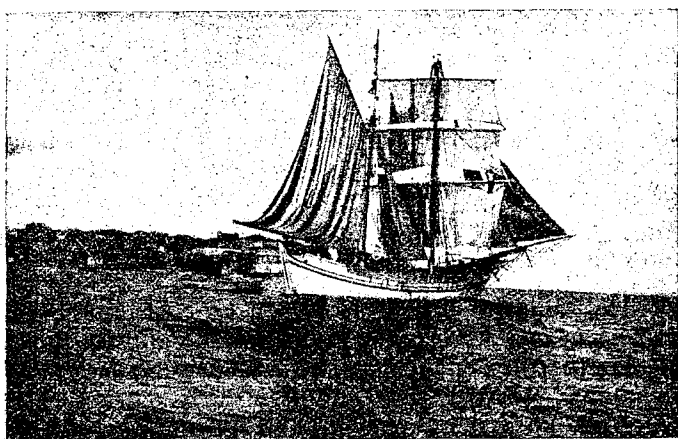
Добър синь.

Между два неприятелски военни парахода се водѣло ожесточено сражение. Върху единия се намиралъ единъ генералъ, който водѣлъ съ себе си и своя 11 годишенъ синъ.

Скоро генералътъ билъ раненъ опасно и падналъ. Момчето се изправило предъ него, да го защищава съ малкото си тѣло. Но не следъ дълго параходътъ се подпалилъ. Трѣбвало да се бѣга съ лодките. Командирътъ на парахода далъ заповѣдъ да се напусне запаления параходъ и помолилъ момчето да влѣзе въ една отъ лодките, но то не се съгласило.

— По напредъ азъ трѣбва да спася баща си, а ако това е невъзможно, ще остана да умира съ него.

Напраздно всички го убеждавали. То останало при баща си, докато другитѣ бѣгали къмъ лодките. Най после се подпалва и барутницата на парахода, който се прѣсналъ въ въздуха на хиляди парчета. Башата и синътъ намѣрили гроба си въ морето.



Диогенъ и Вакхидъ.



Диогенъ се връщаше отъ Атина въ пещерята си, гдето живѣеше. Тя се намираше въ една гъста гора край брѣга на морето. Близко до нея той видѣ единъ бедно облеченъ човѣкъ да седи на зелената полянка и вечеря. Вечерята му беше сухъ черенъ хлѣбъ и солчица.

— Чудна работа, каза Диогенъ. Този човѣкъ азъ познавамъ. Той бѣше най-богатия човѣкъ въ Атина и живѣеше много разкошно. Какъ ли е изпадналъ тукъ?

Приближи Диогенъ до него и го поздрави:

— Добъръ вечеръ, приятелю! Нали си ти Вакхидъ?

— Азъ съмъ, азъ съмъ, Диогене! Колко се радвамъ, че се виждаме. Нарочно ида отъ Атина при тебе. Желая да постѣпя въ твоята школя.

— Та азъ нѣмамъ никаква школя, приятелю!

— Макаръ, азъ ще ти бѣда първия ученикъ.

— Нѣма що да учишъ отъ менъ. Ами какъ така, когато бѣхъ въ Атина, ти бѣше толкова богатъ, доволенъ и щастливъ.

— Ахъ, Диогене, всичко това мина и замина, като сънь. Виждашъ, сега съмъ най-последния сиромасъ. Моля, научи ме какъ да стана пакъ щастливъ.

— Ами какво стана богатството ти? Трѣбва да те е постигнало нещастие?

— Не, никакво нещастие не ми се е случило. Работата е въ това, че въ продължение на 10 години азъ разпилѣхъ всичко, което бѣхъ получилъ въ наследство, а сега се нуждаю за комаче хлѣбъ.

— Ами, когато прѣскаше пари на лѣво и на дѣсно, когато даваше толкова тържества и вечеринки, трѣбваше да си спечелишъ много приятели?

— Приятели ли? Да, азъ имахъ приятели, но само тогава, когато ги гощавахъ, когато имъ бѣхъ нуженъ съ богатството си, съ влиянието си, а сега никой ме не погледва! Диогене, моля, научи ме какво трѣбва да правя сега?

— Какво да ти кажа, Вакхиде! Желаетъ ли да си върнешъ богатството?

— Разбира се, желая, но възможно ли е?

— Съ трудъ, съ прилежание, съ умѣреностъ всичко е възможно да се постигне. Златото е въ земята. Копай и ще го намеришъ.

— Да, разбирамъ, Диогене, но работата е тамъ, че азъ не обичамъ да копая. Всѣка работа търси своя майсторъ, а азъ на нищо не съмъ се училъ.

— Въ такъвъ случай постъпи на служба. Ти си отъ знатенъ родъ и вѣрвамъ, не ще ти откажатъ.

— Къде да постъпя? Добра, висока служба нѣма да ми дадатъ — за това се иска знание и опитностъ, — а пъкъ малка служба не приемамъ. Слуга на хората не ставамъ. По-добре смъртъ, отколкото такъвъ животъ!

— Въ такъвъ случай, азъ не вѣрвамъ, че ще се намѣри друго средство, което да те искара на добро.

— Зная това, Диогене, и не за него те моля, но научи ме какъ въ това ми положение да бѣда щастливъ, какъ може човѣкъ въ нужда, въ бедностъ и лишения да бѣде щастливъ, както си ти!

— Азъ съмъ щастливъ, това е истина, Вакхиде, но въ нужда мжно е човѣкъ да бѣде щастливъ. Ти забравяшъ, че азъ не съмъ беденъ, а съмъ богатъ. По-богатъ съмъ и отъ най-богатитѣ въ свѣта, защото винаги имамъ повече, отъ колкото ми е нужно и никога отъ нищо не се нуждая. А нуждитѣ ми, самъ виждашъ, сж много малко и винаги намирамъ това, което ми е потрѣбно. Погледни ме, — азъ съмъ здравъ и читавъ и то затова, че отъ малкото съмъ доволенъ. Азъ помагамъ даже и на робитѣ, за да изгубя излишъка отъ силитѣ си.

Тѣлото е като едно оржие за работата на нашата душа. Трѣбва да се внимава да бѣде винаги исправно, за да може душата по-добре да работи. А пъкъ работа тя има много. Съчувствието на приятелитѣ ще я подкрепятъ. Приятелъ се намира само тогава, когато нито ти отъ него, нито той отъ тебе чака милостъ. Това за мене е много лесно, отколкото за всѣкой другъ. Азъ имамъ много приятели, които ме утешаватъ.

— Това е така, Диогене, но азъ не мога като тебе да се храня само съ бобъ и корени, да ходя голъ и спя по дупки.

— Толкозъ по-зле, приятелю! Моето учение не е за разглезени и безхарактерни хора. Потърси си учителъ по воля. Сбогомъ!

Вакхидъ не дочакалъ другия день. Печално свършилъ живота си въ дълбинитѣ на морето.



Сближението на народитѣ въ името на църквата.

За сближението и побратимяването на народитѣ въ името на църквата, въ името на Бога нашего Исуса Христа, работятъ много просвѣтни умове. Въ това число е и *Неандрѣ*, секретарь на *Опсалския епископъ* отъ *Стокхолмъ* — Швеция.

Не отдавна г-нѣ *Неандрѣ* бѣ въ нашата страна. Прекара нѣколко дни между насъ и, въ срещи съ по-първитѣ ни хора, остави мили и назидателни спомени:

Напримеръ:

1. Въ ст. *София* пожела да се срещне съ нѣкои отъ студентитѣ ни. Тая среща се състоя и при раздѣлата си съ студентитѣ даде всѣкому по 500 лв. Когато студентитѣ отказваха да ги приематъ, той имъ каза: „Вземете паритѣ. Студентътъ не печели, а се учи. У насъ човѣкъ, който не печели, се счита за беденъ. Вашитѣ родители може да иматъ, но не ви даватъ средства безъ смѣтка. На студента често дотрѣбватъ и повече пари: за пособия, за книги и редъ други нѣща“.

2. Единъ день, като се разхождахме изъ столицата, съгле-

да единъ сакатъ човѣкъ съ птерица да стои на тротоара. Покрай него заминаваха много хора и деца, но никой отъ тѣхъ не му свали шапка да го поздрави. Г-нѣ *Неандрѣ* се изчерви и ми каза: „Много е назадъ въ нравствено отношение вашия народъ. Въ моето отечество и най-малкото дете, като види нещастенъ човѣкъ: сакатъ, слѣпъ и недѣгавъ, ще му свали шапка и ще го поздрави. Съ вниманието си къмъ нещастнитѣ ние имъ заменяваме онова, което тѣ сж изгубили и отъ което страдатъ“. Като ми говореше това, доближи сакатия, поклони му се най-учтиво и го поздрави, като му втична въ ржцетѣ една банкнота.

3. Г-нѣ *Неандрѣ* плака. Това беше много трогателно. Неволно и въ менъ се явиха сълзи и бѣхъ покъртенъ. Това стана въ с. *Рила* — *Дупнишка околия*, презъ което минахме на пжтъ за *Рилския мѣнастирь*. (Имаше голѣмо желание да види тая наша *Свѣта Обитель*).

Въ с. *Рила* имаше много бѣжанци отъ *Македония*. Незнамъ отъ где, тѣ бѣха се научили за нашето пжтуване и бѣха се събрали на край селото да ни посрещнатъ. Спрѣхме автомо-

била при тѣхъ. Единъ отъ бѣжанцитѣ поздрави г-нъ Неандра и като му описа на кратко бедствията на българитѣ въ Македония и изпѣждането имъ отъ семейнитѣ огнища, помоли го да се застъпи за тѣхъ предъ европейското просвѣтено общество.

Г-нъ Неандръ трогнатъ отъ чутото заплака и презъ сълзи отговори: „Нима може да има още човѣци, които да се наричатъ християни, а така безчовѣчно да се отнасятъ къмъ своитѣ събратя; да ги пропѣждатъ отъ семейнитѣ имъ огнища голи и гладни посреде зима; да обсебватъ човѣшката свобода само за себе си; да не позволяватъ всѣки да говори, да се учи и да се моли на матерния си езикъ? Какви сж тия човѣци, какви сж тия християни? Обещавамъ предъ Бога нашего Исуса Христа всичко що чухъ и видѣхъ да разтрѣбѣ по свѣта и се застъпя, колкото ми позволяватъ силитѣ, за онеправданитѣ и униженитѣ мои братя на Балканитѣ“.

Въ нѣколко дневното ми другаруване съ г-нъ Неандра много нѣщо чухъ и научихъ, което е отъ голѣма полза за нашитѣ малки четци, но мѣстото не ми позволява да пиша повече. Въ иднитѣ книжки, пакъ ще се повърна.

Прет. М. Х.

Духовна Литер.-Музик. забава.

На първия день на Рождество Христово въ гр. Айтось, православното христ. учен. дружество „Отецъ Паисий Хилендарски“ е дало Духовна литер.

муз. забава съ подбранъ религиозно-нравственъ материялъ подъ ржководството на извънредно дейния и незаменимъ Божи служителъ свещ. Г. П. Шехановъ.

Време е, вредъ изъ нашата страна да се съставатъ ученически християнски дружества и се заработи по дадения примеръ отъ Айтось.

Съ готовность ще хроникираме всѣка подобна дейность.

Разбрали, но късно.

Нѣма да си послужимъ съ имената, а ще предадемъ истината, както си е. Твърде богато семейство живѣе въ съседство съ моето. Едно срещу друго сме. Виждаме какво става въ тѣхъ, както и тѣ въ насъ. Редъ години не видѣхме това богато семейство да отвори вратитѣ си на нещастникъ или да подаде коматче хлѣбецъ на просѣкъ. Всѣки, който похлопваше на вратата имъ за милостиня, биваше най-грубо изпѣжданъ. Това семейство имаше едно момченце — сжщинско ангелче по красота. Ученикъ бѣше въ прогимназията.

На кой ли нещастникъ — нагрубенъ и изпѣденъ клетвата се чу и ето що стана: Посреде бѣлъ день се чу гърмежъ, а следъ това писъкъ. Отичахме! Шо да видимъ! Момченцето лежеше на пода въ стаята облѣно въ кървь. Грозна картина. Неописуема скръбъ.

Сега вратитѣ на това семейство сж винаги отворени за нещастникитѣ и просецитѣ. Никого не връщатъ празенъ; никого не нагрубяватъ.



РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Име съмъ на островъ въ Средиземно море, изхвърлите ли втората ми буква, ставамъ име на най-голъмия бозайникъ. Познайте ме!

Ст. Хр. Василевъ — Радомиръ.

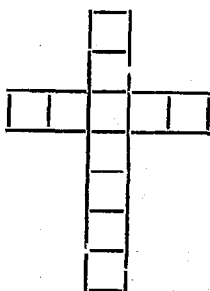
2. Женско име съмъ, замѣните ли първата ми буква съ л, ставамъ въздухообразно тѣло. Кое съмъ?

Петъръ п. Чавдаровъ — Дупница.

3. Градинско растение съмъ, прибавите ли въ края ми буквата а, ставамъ име на човѣкъ.

Иванка свещ. Т. х. Минчева — Ст.-Загора.

Думи въ кръстъ.



а) Отгоре надолу име на много бележитъ градъ.

б) Отъ лѣво къмъ дѣсно женско име.

Гатанки.

5. Когато върви, времето показва; когато спре — времето не спира.

М. Л. Докузанова — Панагюрище.

6. Търколи се черно кълбо, та измори цѣлия свѣтъ.

Юр. Ивановъ — Радомиръ.

7. Два орли се биятъ, бѣла пеня пуцатъ.

Ст. Хр. Василевъ — Радомиръ.

Задача.

8. Единъ ученикъ попиталъ баща си: „Татко, на колко години си?“

Баща му, за да го изпита дали знае да смѣта, казалъ му: „На колкото години съмъ сега, ако живѣя още толкова — половината — четвъртината и една година, ще стана на 100 години.“

На колко години билъ бащата?

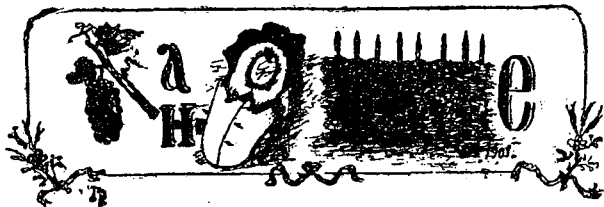
Емилъ Кръстевъ — Вълчедърма.

Ребуси.

9.



10.



Конкурсъ.

Нека се потрудятъ нашитѣ абонатчета да разрешатъ поместенитѣ въ тая книжка сръжности и въ едно кжсо време ни изпратятъ решенията си. Комисията, която ще прегледа решенията имъ, опредѣли награди за всички ония, които сполучливо сж разрешили всичкитѣ номера. Конкурсътъ ще продължава до 25 февруарий. Пристигналитѣ следъ тая дата решения не ще бждатъ прегледани.

Имената на награденитѣ ще се съобщатъ въ IV книжка.

Молитва.

Бавно и набожно.

Ал. Кръстевъ.

Музикална партитура в 2/4 такт, тонален строеж D-dur. Текстът е подготвен от Г. Костаневъ.

Боже мили, отъ не - бе - то, кротъкъ
ангелъ изпра - ти — да о - чисти
менъ, сърд цето отъ зли мисли тяго - ти

Боже мили, отъ небето
Кротъкъ ангелъ изпрати —
Да очисти менъ сърдцето,
Отъ зли мисли — тѣготи.

Свѣтълъ миръ на менъ въ душата
Ти навѣки възцари
И живота на земята
Лекъ за мене направи.

Да не срещамъ грижи люти
И лишения да търпя —
И всредъ мъжките нечути
Да не страдамъ и скърбя.

Боже миличъкъ, бди ми
Ти опора и покровъ,
Не оставяй безъ утѣха
Моя тихъ и молящъ зовъ.

Г. Костаневъ.



Решение на задачите от X кн. год. II.

Сходни думи. 1. заякъ — паякъ; 2. Кула — Акула; 3. Еленъ — Елена.

Гатайки. 4. икона; 5. кандило; 6. географическа карта.

Таинственъ квадратъ.

7.	П	о	с	т	и
	С	т	о	я	и
	С	о	ф	и	я
	Т	р	и	к	о
	П	ѣ	я	х	а

Задача.

8	Азъ	10	год.
	тати	30	"
	баба	60	"
Всички 100 год.			

Разрешили сж нѣкои отъ горнитѣ сръчности следнитѣ наши абонатчета:

1. Вѣрка Ралева — Варна, 2. Ат. Дончевъ — Нова-Загора, 3. Дим. Ангеловъ — Русе, 4. Анг. Боралжиева — Варна, 6. К. Ж. Лазарова — Шуменъ, 6. Камбурови — Гор.-Орѣховица, 7. Т. Н. Каракушлиева — Варна, 8. Маг. Докузанова — Панагюрище, 9. Ат. Д. Лохчевъ — Н-Загора, 10. Нед. Ж. Ганчева — Чирпанъ, 11. Игн. Г. Поповъ — Краводеръ, 12. Борисъ Половъ — Коджаматхиево, 13. Нас. Драгиева — Ямболъ, 14. Дим. Д. Христовъ — с. Добралжъ, 15. Над. Хр. Ковачевъ — Кнежа, 16. Бор. х. Г. Мандичевъ — Гор.-Джумая, 17. Р. Велевъ — Плевдивъ, 18. Лид. Първанова — Радомиръ, 19. Ж. Яневъ — Смѣдово, 20. Н. Др. Чендовъ — Тюркарнаутларъ, 21. Л. Дуковъ — Хасково, 22. Н. Плякова — Варна, 23. Т. Ст. Донковъ — Сливенъ, 24. Л. Т. Божикуза — Гол.-Конаре, 25. Г. Ив. Бочуковска — Видинъ, 26. Б. Д. Паскова — Осиково, 27. Г. П. Иордановъ — Радомиръ, 28. Б. Василевъ — Орѣхово, 29. Ил. П. Георгиевъ — Старо-село, 30. Д. Господиновъ — Керменлий, 31. В. Ив. Рашковъ — Хасково, 32. Ив. Берберска — Видинъ, 33. Т. П. Трелевъ — Малешевци, 34. К. Поповъ — Криводолъ, 35. Св. Поповъ — Плевенъ, 31. Л. В. Петрова — Варна, 37. Г. х. Пенчевъ — Радовци, 38. Р. Хр. Ивянова — Провадия, 39. Ем. Кръстевъ — Вълчелърма и 40. Д. Петровъ — Микре.

За Малката Зина писали:

1. Ат. Дончевъ — Н. Загора, 2. К. Ж. Лазарова — Шуменъ, 3. Л. Костова — Варна, 4. В. М. Горанова — София, 5. Камбурови — Гор.-Орѣховица, 6. Т. Н. Каракушлиева — Варна, 7. Мл. Костадиновъ — Плевенъ, 8. Д. Господиновъ — Керменлий, 9. Ив. Берберска — Видинъ и 10. Д. Петровъ — Микре.

Първата награда получи В. М. Горанова, втората — Мл. Костадиновъ и третата — Л. Костова.

До

Въ

Продължава подписката
за третата годишнина (1925 г.) на
СПИСАНИЕТО

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение
съ заповедь № 1286 отъ 1923 год.

Списанието „Витлеемъ“ презъ 1925 година ще излиза всѣки месецъ, освѣтъ месецитѣ: юлий и августъ, съ добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и хубави иллюстрации.

За абонатитѣ си ще даде:

1. Десетъ книжки съ хубави цвѣтни корицитѣ.
2. Разкошна папка за съхраняване книжки.
3. Джобно календарче за 1925 година.
4. Една хубава стенна училищна програма.
5. Два броя в. „Витлеемъ“ за родителитѣ на абонатчетата му и
6. Много награди за сполучливо разрешение задачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки

Годишниятъ абонаментъ на списанието е
30 лв. предплатени.

Всѣки, който ни запише най-малко 5 абоната, нашъ настоятелъ и получава списанието безплатно. За повече отъ 5 удържа си отъ стойността 20%.

Пари, писма и всичко ще се отнася до списанието се изпраща на адресъ: Мл. Георгиевъ, редакторъ на списание „Витлеемъ“ въ гр. Варна.